

W A R S Z A W S K I DZIENNIK WOJEWÓDZKI

Pruszków, 1 czerwca 1950

Nr 11

Poz. 107—111

T R E Ś Ć :

DZIAŁ URZĘDOWY

Publikacje Wojewody Warszawskiego

Poz. 107. Okólnik Nr 4 Wojewody Warszawskiego z dnia 20.IV.1950 r. L.S.F. III. 7/10/50 w sprawie świadczeń w naturze.

Orzeczenia Wojewody Warszawskiego o wywłaszczeniu nieruchomości.

108. z dnia 16 maja 1950 r. Nr Ap.IV.2/2/49.

109. z dnia 17 maja 1950 r. Nr Ap.IV.4/60/49. Ogłoszenia Wojewody Warszawskiego o wszczęciu postępowania wywłaszczeniowego.

110. z dnia 20 maja 1950 r. Nr Ap.IV-2/59/49.

111. z dnia 20 maja 1950 r. Nr Ap.IV.4/81/49.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

Ogłoszenie Gminnej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska” w Strzegowie z dnia 9 maja 1950 r. o sporządzeniu protokołu zdawczo-odbiorczego.

Poz. 107.

OKÓLNIK Nr 4

z dnia 20 kwietnia 1950 r.

w sprawie świadczeń w naturze.

L.S.F. III. 7/10/50

Do wszystkich ob. ob. Starostów Powiatowych, jako Przewodniczących Wydziałów Powiatowych województwa warszawskiego.

Świadczenia w naturze na niektóre cele publiczne należyście zaplanowane, zorganizowane i pokierowane, stanowią wartość kilkudziesięciu milionów złotych rocznie w każdym powiecie, niejednokrotnie przekraczając kwoty gotówkowe preliminowane na te same cele w budżetach gmin, miast niewydziałonych i powiatowych związków samorządowych.

Tymczasem dotychczasowa praktyka wykazała, że we wszystkich powiatach województwa warszawskiego, powyższe źródło w latach ubiegłych nie było należyście wykorzystane, przez co gospodarka narodowa poniosła olbrzymie straty.

Taki anormalny i szkodliwy dla Państwa stan rzeczy nie może mieć nadal miejsca.

Dlatego też zagadnieniu świadczeń w naturze wszystkie kompetentne czynniki muszą poświęcić szczególną uwagę.

Sprawą tą zainteresować się powinni przede wszystkim Ob. Ob. Starostowie i podległe im organa, oraz w pierwszym rzędzie Powiatowi Inspektorzy Samorządu Gminnego, Kierownicy Powiatowych Zarządów Drogowych i Rejonowi Kierownicy Robót Wodno - Melioracyjnych, przy czym zainteresowanie powinno się ujawnić w bezpośredniej i natychmiastowej aktywności w zakresie kontroli w terenie i analizie sprawozdawczości z gospodarki szarwarkowej.

Nadto powyższe zagadnienie we wszystkich szczegółach winno być należyście opracowane przez personel Powiatowych Zarządów Drogowych, Rejonowych Kierownictw Robót Wodno - Melioracyjnych, Powiatowych Związków Samorządowych, gmin i miast niewydziałonych, oraz spulnierzowane wśród najszerzego społeczeństwa przez zainteresowanie nim organizacji społecznych i politycznych.

Równocześnie wyjaśniam, że Urząd Wojewódzki przy piśmie z dnia 8 października 1946 r. L.S.W. II-8-9/46 rozesłał do wszystkich Wydziałów Powiatowych w odpowiedniej ilości egzemplarzy broszurę pod tytułem „Świadczenia w naturze na niektóre cele publiczne”, która zawiera oprócz tekstu obowiązujących w tej materii przepisów prawnych i zarządzeń władz zwierzchnich, wzory ksiąg, sprawozdawczości i w ogóle całej biurowości i rachunkowości, mających zastosowanie odnośnie świadczeń w naturze.

Z przesłanej ilości egzemplarzy wspomnianej broszury były przeznaczone dla: wydziałów powiatowych po 5 egzemplarzy, dla zarządów miast niewydziałonych — po 3 egzemplarze i dla zarządu gmin wiejskich — po 2 egzemplarze.

W związku z tym polecam Ob. Ob. Starostom sprawdzić osobiście, czy wspomniana broszura jest w posiadaniu każdego zarządu gminy wiejskiej i zarządu miasta niewydziałonego, a następnie zwrócić tymże zarządom uwagę na treść omawianej broszury i konieczność stosowania się do obowiązujących przepisów prawnych i zarządzeń władz zwierzchnich.

Dla ułatwienia zaś pracy oraz ujednoczenia praktyki

podaję niżej ogólne wytyczne, które należy przestrzegać przy rozpracowywaniu akcji świadczeń w naturze.

Celem racjonalnego wykorzystania świadczeń w naturze przy uporządkowaniu sieci dróg samorządowych (szczególnie budowy nowych i zabrukowania osiedli), melioracji gruntów i regulacji potoków oraz likwidacji nieużytków, budowy szkół i innych pracach przewidzianych ustawą — należy tą sprawą zainteresować mieszkańców poszczególnych gromad.

W tym celu Gminne Komisje Drogowe i Rolne przystąpią do zaznajomienia się z życzeniami miejscowej ludności w zakresie potrzeb poszczególnych gromad i ustalą na podstawie tych życzeń wspólnie z przedstawicielami gromad plan prac na przestrzeni 6 lat przewidujący realizację wytypowanych robót, mających znaczenie dla rozwoju gospodarczego, społecznego i kulturalnego gmin i gromad.

Tak opracowane plany, uwzględniające uszeregowanie robót w zależności od potrzeb i skonfrontowane z możliwościami finansowymi, zasobami materialnymi oraz możliwościami maksymalnego wykorzystania świadczeń w granicach ustawowo dopuszczalnych (okólnik M.A.P. Nr 38 z dnia 22.IV.1949 r. Dz. U.M.A.P. Nr 20, poz. 114) należy przedłożyć na zebraniach gromadzkich, a następnie Gminnym Radom Narodowym do przyjęcia i uchwalenia ich realizacji w terminie określonym przez nie. Zebrania te będą odpowiednikami narad wytwórczych w zakładach produkcyjnych, gdzie robotnicy wspólnie z dyrekcją omawiają zakres i termin wykonania planów gospodarczych danego zakładu oraz podejmują zobowiązania i akcje współzawodnictwa.

Następnie plany te powinny przepracować powołane przez P.R.N. Powiatowe Komisje Rolne i Drogowe, które po uzgodnieniu planów poszczególnych gmin i gromad z programami prac i możliwościami technicznymi, finansowymi oraz zasobami materialnymi Powiatowych Zarządów Drogowych, Rejonowych Kierownictw Robót Wodno-Melioracyjnych i innych zainteresowanych w wykorzystaniu świadczeń instytucji — przedstawiają skoordynowany w skali powiatowej plan do uchwalenia (zatwierdzenia) Plenum P.R.N.

Ta część pracy będzie przygotowaniem do planu zasadniczego i charakter jej winien zawierać akcent społeczny. Zainteresowanie mieszkańców gromad stanem dróg i potrzebami melioracji gruntów winno wypłynąć z ich społecznego nastawienia, zrozumienia istoty rzeczy, co bezwzględnie uzyskać można przy właściwym poziomie i kierunku zebrania gromadzkich, gdzie znaczna część inicjatyw należyć będzie do gromady, gdzie gromada będzie wysuwać wnioski gospodarcze i przekona się, że jej stanowisko w planowaniu jest równie doniosłe, jak i konsekwentne wykonawstwo planu. Z tych względów wskazane jest, aby w pracach przygotowawczych zaangażowane były organizacje polityczne i społeczne, ponieważ mają one wpływ na swoje otoczenie i potrafią pobudzić inicjatywę mieszkańców.

Tak opracowane planowanie wstępne będzie materiałem i podstawą do opracowania odcinkowych planów poszczególnych rodzajów robót i sporządzenia przez Pow. Zarządy Drogowe, Rejonowe Kierownictwa Robót Wodno-Melioracyjnych i inne zainteresowane instytucje — dokumentacji technicznej (projektów technicznych, kosztorysów, odpisów i harmonogramów robót) na każdy rok.

Dla należytego przygotowania akcji w wymiaru i poboru świadczeń w naturze w szczególności należy wykonać niżej podane czynności:

1) Najdalej do dnia 1 listopada każdego roku w każdej gminie dokonać objazdu przez Gminne Komisje razem z sołtysami i ustalić, opierając się między innymi na wyżej wymienionym planowaniu wstępnym, miejsce, rodzaj i ilość najniezbędniejszych (najpilniejszych) robót, które mogą i powinny być wykonane w ramach tej akcji w roku przyszłym, przy czym:

- Gminna Komisja Drogowa — dokonuje objazdu dróg,
- Gminna Komisja Rolna — dokonuje oględzin terenów wymagających melioracji,
- Gminna Komisja Budowlana i Zalesień — ustala rozmiary niezbędnych prac,
- Gminna Komisja Oświatowa — ustala potrzeby w zakresie szkolnictwa.

Tego rodzaju podejście o charakterze społeczno-politycznym wiąże działalność Pow. Zw. Samorządowego ze społeczeństwem poszczególnych gromad, powodując jednocześnie włączenie go w orbitę ogólnego planu odbudowy kraju na odcinku podniesienia gospodarki rolnej, drogowej i budowlanej, — jako jednego z ogniw planu narodowego.

2) Na podstawie protokółów z tych objazdów i protokółów zebrań gromadzkich z ich wnioskami, Gminne Komisje Drogowe i Rolne przy udziale technicznych delegatów:

- Gm. Kom. Drogowe — Delegata P.Z.D.,
- Gm. Kom. Rolne — Delegata R.K.R.W.M. ew. Nadleśnictwa,
- Gm. Kom. Budowlane — Delegata Ref. Budownictwa Starostwa,
- Gm. Kom. Oświatowe — Delegata Inspektoratu Szkolnego, opracują kosztorysy robót.

3) Zarząd Gminy sporządzi plan świadczeń w naturze na dany rok, uwzględniając zapotrzebowania na świadczenia zgłoszone:

- przez Gm. Komisje Drogowe — na potrzeby dróg gminnych,
- przez Gm. Komisje Rolne — na potrzeby melioracji,
- przez Gm. Komisje Budowlane i Oświatowe — na potrzeby budowy szkół,
- przez Gm. Komisje Zalesień — na potrzeby zalesień nieużytków gminnych i gromadzkich,
- przez Wydz. Powiatowy — na potrzeby dróg powiatowych,
- przez Rejonowe Kierownictwo Robót Wodno-Melioracyjnych na potrzeby melioracji podstawowych.

Zapotrzebowania te winny być zgłoszone w myśl ustawy o świadczeniach w naturze na niektóre cele publiczne z dnia 26.III. 1935 r. co najmniej na 2 miesiące przed końcem roku budżetowego, a więc przed 1 listopada każdego roku. Świadczenia na rzecz dróg powiatowych winny być zapotrzebowane w/g listotnych potrzeb i w ramach nie większych od 25% ogólnego wymiaru świadczeń w gminie. Zapotrzebowanie świadczeń na rzecz dróg powiatowych winno być przygotowane przez Pow. Zarządy Drogowe, rozpracowane przez Komisje Drogowe P.R.N. i zatwierdzone przez Wydział Powiatowy. Zaś na rzecz melioracji podstawowych przez R.K.R.W.M., rozpracowane przez Komisję Rolną P.R.N. i zatwierdzone przez Wydział Powiatowy.

W planie świadczeń oblicza się wartość świadczeń w naturze wyrażoną w złotych dla poszczególnych gromad w zależności od wysokości płaconych przez nie podatków: gruntowego i od nieruchomości, oraz od ceny wykupionych w Urzędzie Skarbowym świadczeń przemysłowych i kart rejestracyjnych.

Otrzymane wartości rozdziela się na poszczególne cele, a więc na drogi gminne, powiatowe, melioracje, budowę szkół, zalesienie nieużytków. Aby nie powodować chaosu i ułatwić kontrolę wykonania świadczeń, nie należy przydzielać jednej gromadzie kilku celów (robót szarwarkowych) lecz rozdzielać dokonywać w ten sposób aby gromada miała do wykonania jeden cel.

4) Równocześnie z opracowaniem planu świadczeń, Gminne Komisje Drogowe i Rolne opracują statut o świadczeniach w naturze na niektóre cele publiczne, określający: podstawę prawną, podstawę wymiaru, t. zn. % (jako mnożnik) poszczególnych podatków — zależną od wysokości zapotrzebowania świadczeń na dany rok, jednak w granicach dozwolonych uchwałą Woj. Rady Narodowej i nie przekraczających norm określonych okólnikiem M.A.P. Nr 38 z dnia 22.IV. 1949 r. (Dz. Urz. M. A. P. Nr 20, poz. 114). Następnie statut określa, kto obowiązany jest do świadczeń, ustala wartość (ceny) dniówki pieszkiej, zaprzęgowej i dostarczonych materiałów, a także wyszczególnia okresy dla odbywania świadczeń, które to okresy winny przypadać w czasie mniejszego nasilenia robót polnych.

Plan świadczeń wraz z kosztorysami i statut po uchwaleniu przez G.R.N. przesyła się w 4 egz. do P.Z.D. i R.K.R.W.M., które po sprawdzeniu i rozpracowaniu z Komisją Drogową i Rolną P.R.N. przedkładają statut i plan świadczeń do zatwierdzenia Prezydium P.R.N. Prezydium P.R.N. po zaopatrzeniu klauzulą zatwierdzającą, pieczęcią i podpisem — 1 egz. zwraca gminie, drugi i trzeci przesyła Pow. Zarządowi Drogowemu i R.K.R.W.M., czwarty zaś pozostawia u siebie w aktach.

5) Na podstawie zatwierdzonych statutów Zarządy Gminne dokonują wymiaru świadczeń na poszczególnych mieszkańców — płatników podatku gruntowego i od nieruchomości oraz posiadaczy wykupionych świadczeń przemysłowych i kart rejestracyjnych. Wymiar dokonuje się w specjalnej księdze wymiarów i wykonania świadczeń w naturze, zakładanej na każdy rok oddzielnie, w której winno być uwidocznione do jakiego rodzaju robót płatnik jest przydzielony. Księgę prowadzi się gromadami, kolejno jedna za drugą, przy czym wymiar każdej gromady winien być podsumowany, a następnie rozpoczęta nowa strona. Liczba porządkowa księgi bierczej (kolumna 1) pozostaje jednak ciągłą dla całej gminy, (nawet wtedy, gdy jest dwa lub trzy tomy). Daje to duże ułatwienie przy kontowaniu odrobionych świadczeń, gdyż ten sam numer figurować winien na orzeczeniu, upomnieniu i na każdym kwicie szarwarkowym, wydanym przez dozorcę lub dróżnika. Na końcu księgi winno być zestawienie sumaryczne w/g gromad, podsumowane dla całej gminy. Po skończonym sezonie robót (w grudniu), po wciągnięciu wszystkich „odrobków” i wpłat z grzbitów kwitariuszy, — księgę wymiaru zamyka się przez obliczenie i wpisanie w odpowiedniej rubryce zaległości lub nadrobków poszczególnych szarwarkowców, podsumowanie pozostałych rubryk w poszczególnych gromadach oraz sporządzenie zestawienia sumarycznego. Nadrobki i zaległości dla każdego obywatela winny być przeniesione do księgi wymiaru następnego roku przy jej zakładaniu.

6) Następnie czerpiąc dane z w/w księgi wymiaru, Zarząd Gminy sporządza dla każdego obowiązanego do świadczeń, orzeczenie o wymiarze świadczeń, którego nr jest numerem porządkowym księgi wymiaru.

W orzeczeniu również winna być podana podstawa wymiaru (wysokość) płaconego podatku (mnożnik, czyli uchwalony %), wartości świadczeń oraz wynikająca z podziału wartości przez cenę wymiaru świadczeń ilość dniówek pieszych. Ceny, czyli uchwalone wartości dniówki pieszkiej, zaprzęgowej i materiałów również winny być uwidocznione w orzeczeniu.

Orzeczenia winny być doreczone przez sołtysa zainteresowanym za pokwitowaniem, które winno być zwrócone do Zarządu Gminnego. Na pokwitowaniu winien również figurować nr poz. księgi wymiaru.

Akcja wymiaru świadczeń winna być ukończona do dnia 10-go stycznia każdego roku, a to celem: umożliwienia już w ramach bieżącego wymiaru świadczeń na cele zimowej dostawy materiałów do projektowanych robót tj. w tym okresie, kiedy drogi gruntowe są zamrażnięte i transport po nich jest znacznie ułatwiony oraz, gdy rolnicy mają stosunkowo najwięcej wolnego czasu i chętnie będą odrabiali świadczenia.

7) Celem umożliwienia czuwania nad planowym i równomiernym dopływem robocizny szarwarkowej na poszczególne roboty, Zarząd Gminy sporządza dla każdego sołtysa wyciąg jego mieszkańców z księgi wymiarów świadczeń przesyłając 2-gi egzemplarz tego wyciągu instytucji, odpowiedzialnej za należyte techniczne wykonanie robót i celowe zużycie przydzielonych świadczeń.

Na tym kończy się pierwszy etap przygotowawczy do robót przy pomocy świadczeń, tj. planowanie i akcja wymiaru.

W każdej gminie jest referent podatkowy prowadzący, wymiar i kontrolę wykonania świadczeń. Do obowiązku jego należy wykonanie wymiaru świadczeń na rok następny, zaprowadzenie księgi wymiaru świadczeń, wypisanie wymiaru świadczeń poszczególnych gromad, (wypis z księgi bierczej) dla sołtysów i instytucji nadzorujących, sporządzenie orzeczeń o wymiarze świadczeń w naturze i doreczenie takowych przez sołtysów obowiązany do świadczeń. Orzeczenia doreczone winny być za zwrotnym poświadczaniem odbioru. W ciągu sezonu robót referent obowiązany jest, na podstawie grzbitów kwitariuszy, dostarczonych przez dozorcę lub dróżnika, systematycznie odkontowywać w księdze bierczej odrobione świadczenia, względnie też zastępcze wpłaty gotówkowe. Gminny referent podatkowy sporządza też upomnienia i wnioski egzekucyjne na tych szarwarkowców, którzy mimo wezwania do robót nie stawili się. Upomnienia winny być doreczone również za zwrotnym potwierdzeniem odbioru i służą po 7 dniach

(licząc od daty doręczenia) za podstawę do wdrożenia kroków egzekucyjnych. — Również do obowiązku referenta podatkowego należy sporządzanie sprawozdań i załatwianie wszelkiej korespondencji w zakresie świadczeń w naturze.

Przechodząc z kolei do samej księgowości i sprawozdawczości szarwarkowej należy stwierdzić, że była ona niemal w każdej gminie inna, co utrudniało należytą kontrolę i hamowało sprawy wymiaru i poboru świadczeń. Dotychczas w sprawach szarwarku były stosowane różnorakie i niezbyt dobrze przemyślane druki ksiąg orzeczeń, kwitariuszy, upomnień itp. Były wypadki, że w jednej gminie w ciągu jednego roku było 2—3 różnego rodzaju orzeczeń, czy też ksiąg bierczych.

Dlatego też, biorąc pod uwagę, że ujednostajnienie wszystkich druków przyniesie duże usprawnienie i ułatwienie pracy, rzeczą bardzo wskazaną jest centralne zapatrzenie przez Pow. Związki Samorządowe wszystkich gmin w druki i formularze.

Przy zamawianiu druków należy dążyć, by celem ułatwienia pracy technikom drogowym, melioracyjnym i sołtysom, druki były przejrzyste i wymagały tylko wstawienia samych cyfr i dat, a jednocześnie, by dawały dostateczny obraz o postępie robót i stanowiły odpowiedni dokument o odbyciu powinności szarwarkowych.

Etap drugi poboru świadczeń tj. wykonanie robót w terenie, powinien być zorganizowany w sposób następujący:

Dozorca robót lub dróżnik sporządza zapotrzebowanie świadczeń; po raz pierwszy — na kilka dni przed rozpoczęciem robót, a następnie — systematycznie, co tydzień przez cały sezon. Zapotrzebowanie, wypełnione winno być przez kalkę w 2 egzemplarzach, z których pierwszy doręcza się sołtysowi gromady za pokwitowaniem. Zapotrzebowanie winno określać dokładne ilości robocizny pieszej i konnej, potrzebnej na każdy dzień przyszłego tygodnia oraz wyszczególnienie, jakie narzędzia winni przynieść ze sobą robotnicy, lub jakie wyposażenie winny posiadać furmanki (np. deski do wżenia piasku, wyposażenie do wżenia dłużyc) a także uwagi o braku materiałów itp. Na zasadzie tego zapotrzebowania, posługując się kontrolą wymiaru i odcybia świadczeń w gromadzie (wypisem z księgi znajdującej się w gminie) sołtys wyznacza poszczególne osoby na cały tydzień i sporządza listy imienne, zawierające imiona i nazwiska wyznaczonych na każdy dzień oddzielnie z zaznaczeniem, kto winien się stawić pieszo, a kto dostarcza furmankę oraz jakie narzędzia winien ze sobą zabrać (np. łopatę, siekiere itp.).

Listy imienne sporządza się przez kalkę w 2 egz. i obydwie przesyła się dozorcę, przez jednego z wyznaczonych robotników.

Dozorca robót, po sprawdzeniu stawiennictwa, odnotowuje nieobecnych na obu egzemplarzach listy imiennej i egz. (pisany przez kalkę), po podpisaniu i zaopatrzeniu datą odsyła po robocie sołtysowi przez tegoż robotnika. Na podstawie tych list, sołtys orientuje się, kto z wyznaczonych do robót nie stawił się i ma możliwość natychmiastowej interwencji. Ponadto lista ta daje możliwość regulowania równomiernego dopływu furmanek i pieszych, celem utrzymania należytej proporcji, uzasadnionej warunkami technicznymi danej roboty. Należyte uporządkowane listy, sołtys oddaje Zarządowi Gminnemu na najbliższej sesji sołtysów.

Listy te stanowią dowód przyjęcia do wiadomości obowiązku wykonania robót przez poszczególne osoby, gdyż zawierają ich podpisy i są one podstawą do wdrożenia kroków egzekucyjnych w stosunku do opornych obywateli.

Dozorca robót rano, po rozstawieniu robotników i furmanek do pracy oraz wyznaczeniu im zadania na zasadzie norm akordowych, — zapisuje nazwiska i imiona, nr orzeczenia i miejsce zamieszkania do kwitariuszy, które uzupełnia wieczorem przy zakończeniu każdego dnia pracy przez wpisanie ilości i wartości wykonanych robót w danym dniu pracy. Kwit zaopatrzone podpisem dozorcę robót i datą wydaje się codziennie tym, którzy świadczenia odrobili.

Kwity szarwarkowe winny być wypełnione przez dozorcę robót lub dróżnika ółwkiem chemicznym w 2 egz. przez kalkę z całą starannością i uwagą, gdyż są to dokumenty równorzędne z dowodami gotówkowymi, a zatem winny być wypełnione wszystkie rubryki i wolne miejsca, kwitu. Należy baczyć, aby na kwicie figurowało nazwisko nie tego, kto odrabiał w danym dniu szarwark, lecz płatnika, który jest obowiązany do dostarczenia świadczeń w naturze i który figuruje w orzeczeniu i księdze bierczej. Wystawienie kwitu na inne nazwisko, np.

syna, czy innego członka rodziny, względnie osoby obcej wykonującej szarwark zastępczo za płatnika, powoduje trudności w kontowaniu, w poborze i egzekucji świadczeń. Z tego względu koniecznym jest, by każdy zgłaszający się do wykonania szarwarku posiadał ze sobą orzeczenie o wymiarze świadczeń w naturze i okazywał je dróżnikowi lub dozorcę, który winien bezwzględnie wypełnić na kwicie nr tego orzeczenia i nazwisko, na które opiewa. Nr Nr orzeczeń dają duże ułatwienie przy kontowaniu i zmniejszają do minimum możliwość omyłek wynikających z błędów w pisaniu nazwisk. Gdyby szarwarkowicz nie posiadał przy sobie orzeczenia, dozorca robotów po wypełnieniu pozostałych kolumn, pozostawia kwit niewydarty w kwitariuszu do czasu podania mu nr orzeczenia, a w razie braku tych danych przekazuje do zarządu gminnego kwitariusz z tymi kwitami. Kontując w księdze bierczej, referent podatkowy wpisuje nr na kwicie i grzbiecie, odsyłając kwit przez sołtysa podatnikowi. Ważną rzeczą dla sprawdzenia wydajności szarwarku i zdolności organizacyjnych dozorcę jest, aby już na kwitach był uwidoczniiony rodzaj i ilość wykonanych robót przez danego szarwarkowicza. Ułatwi to w następstwie wypełnienie poszczególnych kolumn dziennika budowy oraz raportów tygodniowych. Należy dążyć, by kwity były wydawane szarwarkowiczom codziennie, aby nie powstawały zaległości. Po wypełnieniu całego kwitariusza, lub w razie przerwania lub zakończenia robót, dozorca względnie dróżnik podsumowuje kwitariusz i wypełnia w 2 egz. zestawienie umieszczone w końcu kwitariusza. Jeden egzemplarz zestawienia oddaje przy raporcie swemu bezpośredniemu przełożonemu (nadzorcę dróg i mostów lub nadzorcę melioracyjnemu), kwitariusz zaś z drugim egzemplarzem zestawienia przesyła bezwzględnie do Zarządu Gminnego dla odkontowania.

Niedopuszczalne jest przetrzymywanie zużytych kwitariuszy przez dozorcę lub dróżnika, gdyż powoduje to zaległości w kontowaniu wykonywanych świadczeń w księdze bierczej oraz uniemożliwia należytą sprawozdawczość okresową, obrazującą stopień wykorzystania świadczeń w danej gminie. Grzbiety kwitariuszy szarwarkowych, winny być przechowywane w Zarządzie Gminnym przez okres 5 lat.

Każdy szarwarkowicz po otrzymaniu kwitu w ciągu najdalej 5-ciu dni winien zgłosić się z kwitem do sołtysa celem odkontowania odrobku w kontroli wymiaru i poboru świadczeń. Zarząd Gminy dokonuje odkontowań w księdze wymiaru świadczeń tylko na podstawie grzbietów kwitariuszy, dostarczanych regularnie przez dozorcę (dróżnika).

Należy zwrócić uwagę, aby dla robót na drogach powiatowych i przy robotach melioracyjnych były oddzielne kwitariusze. Jeżeli na danej robocie odrobione są świadczenia z dwu lub więcej gmin, dla każdej gminy należy mieć oddzielny kwitariusz. Ponadto dozorca robót (dróżnik i dozorca melioracyjny) prowadzi dziennik budowy dla każdej roboty o charakterze inwestycyjnym (budowa, odbudowa, przebudowa, odnowa). Codziennie winien on wpisać w odpowiednie rubryki datę, stan pogody, ilość dostarczonych lub zużytych materiałów, ilość robotników i furmanek płatnych i szarwarkowych itp. Dziennik budowy ułatwia sprawozdawczość oraz jest sprawdzianem sprężystości dozorcę, a także dokładnie odzwierciedla postępowanie robót, użytą robociznę i materiały.

W dzienniku budowy wpisują też swoje uwagi i zarządzenia osoby inspekcjonujące robotę.

Dziennik robót zawiera również wykaz przydzielonego inwentarza, harmonogram robót, a także miejsce na szkice, rysunki i ewent. uwagi i zarządzenia inspekcji, które nie zmieściłyby się w stosunkowo wąskiej rubryce dziennika.

Dziennik winien być oprawiony w sztywne okładki i przechowywany u dozorcę w specjalnej do tego celu wykonanej kopercie z grubego, pakowego papieru.

Dzienniki budowy przy zakończeniu robót winny być podsumowane, podpisane i oddane wraz z protokołem odbioru robót przez Komisję Drogową lub Rolną przy Gminnej względnie Powiatowej Radzie Narodowej, dozorcę dróg i mostów ew. obwodowemu Kierownictwu Robót Wodno-Melioracyjnych. Ci ostatni po sporządzeniu zestawienia sumarycznego z otrzymanych od dozorcę zestawień z kwitariuszy oraz raportów dwutygodniowych, a także sprawdzeniu zgodności z danymi sumarycznymi wykonanymi przez dozorcę, składają dzienniki w biurze P. Z. D. inspektorowi dróg samorządowych ew. do R. K. R. W. M., jako dokument i materiał do dalszej sprawozdawczości.

Zestawienie, o którym mowa wyżej, winno być wykonane na ostatniej stronie dziennika budowy (czystej kratkowanej kartce).

Dla orientowania się o postępie robót i wykonaniu świadczeń, dozorcą robotą dozorca (droźnik) sporządza co tydzień raporty tygodniowe w 3-ch egzemplarzach przez kalkę z tym, że 1 egz. winien być oddany do Zarządu Gminnego, który bezzwłocznie interweniuje w razie niedostarczenia przez poszczególne gromady, dostatecznej ilości świadczeń, drugi egzemplarz właściwemu terytorialnie nadzorcy dróg i mostów (drogomistrzowi) lub Obwodowemu Kier. Rob. Wod. Mel., trzeci zaś pozostaje u dozorczy. Raport powinien obejmować wyciąg z dziennika budowy odnośnie dostawy i zużycia materiałów, ilości wykonanych robót oraz zużytej robocizny szarwarkowej i płatnej, oraz uwagi dozorczy co do frekwencji szarwarkowców, trudności na budowie, przeprowadzonych na budowie inspekcji itp.

W razie zahamowania robót lub innych przeszkód, dozorca (droźnik) nie czekając na termin raportów tygodniowych, niezwłocznie przesyła Zarządowi Gminnemu i drogomistrzowi zaś dozorca melioracyjny Obwodowemu Kier. Robót specjalne meldunki.

Po zakończeniu robót Zarząd Gminy sporządza ogólne sprawozdanie z gospodarki świadczeniami w naturze na terenie całej gminy i przesyła Wydziałowi Powiatowemu w terminie do dnia 15.XII. każdego roku. Sprawozdanie to obejmuje: ilość wykonanych robót w/g rodzajów, dostawę materiałów, ilość uchwalonych świadczeń na różne cele i stopień ich wykorzystania, kwoty wypłaconego równoważnika za nieodrobione świadczenia, ilość i kwotę umorzeń itp.

Pożądaną jest także wprowadzenie na terenie gromad okresowych zebrań sprawozdawczych, których zadaniem byłoby dokonanie oceny wykonanych prac szarwarkowych. Celem tych zebrań byłoby nadto oddolne usprawnienie pracy. Gromada, która uczestniczyła w planowaniu robót, a następnie jest czynnikiem wykonawczym, miałaby możliwość kontroli przebiegu prac i mogłaby wyciągać wnioski w kierunku ich usprawnienia. W ten sposób gromada będzie społecznie pracować nad realizacją swych potrzeb.

We wszystkich problemach wymiaru i poboru świadczeń należy mieć stale na względzie społeczny ich charakter, prowadzić szeroko zakrojoną akcję uświadamiającą, ściśle współpracując ze wszystkimi ogniwami organizacyjnymi: powiatowymi, gminnymi i gromadzkimi komitetami partyjnymi, Związkiem Samopomocy Chłopskiej, Zarządami Związków Zawodowych Pracowników Drogowych, Samorządowych i innych, Z. M. P., Ligą Kobiet, Powszechną Organizacją S. P., strażami pożarnymi, harcerstwem i szkołami, organizując święta sadzenia drzew przydrożnych, dni zbiórki kamienia itp.

Poprzez akcję uświadamiającą należy dążyć do podniesienia dyscypliny pracy, wydajności pracy szarwarkowej i polepszenia jej jakości.

Dlatego też sprawa uświadomienia ludności, oddolnego planowania i podejmowania przez gromady zobowiązań w dziedzinie prac szarwarkowych, ma bardzo doniosłe znaczenie wychowawcze i społeczne.

Organizacja służby drogowej i służby wodno-melioracyjnej podana jest w załącznikach Nr 1 i 2 do niniejszego okólnika.

Wobec ogłoszenia niniejszego okólnika w Warszawskim Dzienniku Wojewódzkim Ob. Ob. Starostowie otrzymują niniejszy numer Dziennika poza otrzymywanymi normalnie 12 egzemplarzami, w ilości odpowiadającej liczbie gromad w danym powiecie z tym, że po 1 egzemplarzu Dziennika należy doręczyć za pokwitowaniem każdemu sołtysowi gromady.

Powiatowe Zarządy Drogowe, Rejonowe Kierownictwa Robót Wodno-Melioracyjnych oraz Zarządy Gmin wiejskich i miast niewydziałonych otrzymują niniejszy numer Dziennika z Urzędu Wojewódzkiego bezpośrednio.

Wreszcie polecam Ob. Ob. Starostom wydać podległym Zarządom gmin wiejskich polecenie, by znajdujący się w posiadaniu sołtysa niniejszy numer Dziennika w razie zmiany na stanowisku sołtysa, był bezzwłocznie przekazywany przez ustępującego sołtysa, nowopowołanemu kandydatowi na to stanowisko.

WOJEWODA: w/z T. Zabiński Wicewojewoda

Załącznik Nr 1 do okólnika Wojewody Warszawskiego Nr 4 z dnia 20 kwietnia 1950 r. Nr SF. III/7/10/50.

ORGANIZACJA SŁUŻBY DROGOWEJ

I. Personel samorządowy Pow. Zarządów Drogowych winien składać się conajmniej z:

1) Inspektora i technika, który zajmuje się sprawami organizacyjno-ekonomicznymi i technicznymi dróg samorządowych, inspekcją gmin w dziedzinie drogowej oraz prowadzi całkowicie sprawozdawczość z robót na drogach samorządowych, a przede wszystkim wyznaczanie robót, kontrolę i odbiory.

2) 1—2 nadzorców dróg i mostów, pozostających na etacie samorządowym, przy czym powiat winien być podzielony na kilka rejonów, w skład których wchodzić tak drogi państwowe jak i samorządowe.

II. Służba drogowa w gminach.

W gminach posiadających ponad 5 km dróg o twardej nawierzchni winni być stali droźnicy, którym umundurowanie wydaje oraz wynagrodzenie wypłaca zastępczo Powiatowy Zarząd Drogowy. Z końcem roku dokonuje się odpowiedniego rozliczenia z Zarządami gmin, posiadającymi w swych budżetach kwoty przeznaczone na utrzymanie służby drogowej. Ma to tę dodatnią stronę, że droźnik otrzymujący wynagrodzenie z P. Z. D. jest całkowicie podporządkowany instrukcjom i dyspozycjom technicznego personelu drogowego i nie zachodzą wypadki używania droźnika do innych, nie drogowych robót i zajęć, jak to miało miejsce, gdy płatny on był bezpośrednio z gminy. Droźnicy ci winni być przeszkoleni na 14-dniowych kursach organizowanych przez P. Z. D.

Wykonują oni własnoręcznie roboty przy utrzymaniu ezdní, poboczy, rowów, znaków, zadrzewień itp., zaś w okresie wzmożonych robót szarwarkowych, dozorcą robocizną szarwarkową tak przy konserwacji jak i budowie odcinków dróg na terenie swej gminy.

W gminach nie posiadających droźników, przy budowie nowych odcinków, dróg, jako pracownicy sezonowi, angażowani winni być dozorczy robót, szkoleni na 14-dniowych kursach organizowanych corocznie przez P. Z. D. i doszkalanych również corocznie na kilkudniowych odprawach organizowanych po zakończeniu każdego okresu robót. Są to t. zw. narady wytworcze, na których winny być omawiane osiągnięcia, błędy i usterki minionego okresu; na naradach tych poszczególni dozorczy i droźnicy mogą nadto podzielić się swymi osiągnięciami racjonalizatorskimi.

Dozorczy robót rekrutują się spośród aktywniejszych i bardziej inteligentnych robotników drogowych, którzy przez swą kilkuletnią pracę w P. Z. D. są już niejako drogowcami z zamiłowaniem, a po przeszkoleniu i uzyskaniu awansu mają bardziej społeczne, pełne entuzjazmu podejście do zagadnień drogowych i szarwarkowych. Element ten, jak wykazała praktyka kilku ubiegłych lat, w niektórych powiatach jest znacznie lepszy, aniżeli przypadkowo angażowani na kursy, typowani przez poszczególne gminy kandydaci, którzy nie związani z drogownictwem po ukończeniu kursu, mimo złożonych zobowiązań do pracy, albo sami odpływają do innych zajęć, względnie wykazują nie dość aktywną działalność, albo też zostają usuwani przez organa administracji drogowej.

Dozorczy typowani z robotników drogowych, w okresie pilnych robót rolnych, gdy praca szarwarkowa na ich odcinku chwilowo zamiera, aby zapewnić sobie ciągłość pracy, wracają często na swe poprzednie miejsca pracy i tam pracują jako robotnicy, uzupełniając w ten sposób braki, które powstały wskutek chwilowego odpływu robotników, rekrutujących się z drobnych rolników — do robót polnych w swoich gospodarstwach.

Prowadzenie robót, ich nasilenie, jakość i tempo zależy w dużej mierze od społecznego nastawienia, kwalifikacji technicznych i moralnych dozorczy robót. Dlatego też wyborowi kandydatów i należytemu szkoleniu dozorców należy poświęcić specjalną uwagę.

Załącznik Nr 2 do okólnika Wojewody Warszawskiego Nr 4 z dnia 20 kwietnia 1950 r. Nr SF. III/7/10/50.

ORGANIZACJA SŁUŻBY WODNO-MELIORACYJNEJ

Organem wykonawczym w realizowaniu powziętych zamierzeń i planów na odcinku podniesienia wydajności

produkcji rolnej przez meliorację gruntów, na terenie każdego powiatu jest Rejonowe Kierownictwo Robót Wodno-Melioracyjnych (lub jego ekspozytura), personel którego ma za zadanie planowanie, przeprowadzenie prac wstępnych, przygotowanie dokumentacji technicznej, organizację i nadzorowanie wszystkich prac wodno-melioracyjnych oraz jest odpowiedzialny za należyte pod względem technicznym wykonanie tych robót.

W gminach posiadających większą ilość urzędów wodno-melioracyjnych, winni być zatrudnieni stali nadzorcy melioracyjni (konserwatorzy), opłacani z budżetów Zarządów Gmin, lecz podległych pod względem fachowym Rejonowym Kierownictwom Robót Wodno-Melioracyjnych.

Nadzorcy melioracyjni (konserwatorzy) nadzorują roboty melioracyjne, tak konserwacyjne jak i nowe budowy, w/g zatwierdzonych programów prac wodno-melioracyjnych na terenie swej gminy, współpracują z referentami podatkowymi w technice wymiaru, poboru i egzekucji zaległych świadczeń w naturze, przydzielonych na prowadzenie robót wodno-melioracyjnych oraz prowadzą wymaganą przez Zarząd Gminy i Rejonowe Kierownictwo Robót Wodno-Melioracyjnych sprawozdawczość w tym zakresie.

Nadzorców melioracyjnych (konserwatorów) należy rekrutować spośród aktywniejszych i bardziej inteligentnych robotników i dozorców melioracyjnych, którzy przez swą kilkuletnią pracę przy robotach prowadzonych przez Rej. Kier. Wodno-Mel. dobrze poznali technikę wykonywania robót w terenie, a po odpowiednim przeszkoleniu na Kursach dla Konserwatorów organizowanych corocznie przez Wydział Wodno-Melioracyjny Urzędu Wojewódzkiego Warszawskiego i uzyskaniu awansu społecznego, wniosą pełne entuzjazmu podejście do zagadnień melioracyjnych i świadczeń w naturze.

Poz. 108.

ORZECZENIE

WOJEWODY WARSZAWSKIEGO

z dnia 16 maja 1950 r.

o wywłaszczeniu nieruchomości położonych w Mińsku Maz. przy ul. Warszawskiej Nr 125, stanowiących własność ob. Chabrowskiego Tomasza i innych.

Nr Ap. IV.2/2/49.

Załatwiając wniosek Wydziału Komunikacyjnego Urzędu Wojew. z dn. 30.XII.1948 r. Nr KOg-I-0-5/24/48 o wywłaszczenie na rzecz Skarbu Państwa na cele utrzymania urządzeń komunikacji publicznej części nieruchomości Chabrowskiego Tomasza, Spadkobierców Ostrowskiej Marii, S-ców Chabrowskiego Adama, S-ców Ostrowskiego Stanisława i Padzik Zofii, położonych w Mińsku Mazow., przy ul. Warszawskiej 125, po przeprowadzeniu w dniu 10 maja 1950 r. rozprawy na miejscu, na zasadzie art. 3 § 1 i art. 22 § 1 prawa o postępowaniu wywłaszczeniowym z dn. 24 września 1934 r. (Dz.U.R.P. Nr 86 poz. 776) oraz art. 1 i 2 pkt. 1 lit. a dekretu z dnia 7.IV.1948 r. o wywłaszczeniu majątków zajętych na cele użyteczności publicznej w okresie wojny 1939—1945 r. (Dz.U.R.P. Nr 20 poz. 138; w brzmieniu ustawy z dn. 30 grudnia 1949 r. (Dz.U.R.P. Nr 65 poz. 527) —

o r z e k a m

wywłaszczenie na rzecz Skarbu Państwa (Ministerstwa Komunikacji) wymienionych nieruchomości w granicach oznaczonych obwodem lila — na planie pomiarowym posesji Zarządu Drogowego w Mińsku Mazow., sporządzonym dnia 3 maja 1948 r. przez Kierownika tegoż zarządu.

Ulegające wywłaszczeniu nieruchomości stanowią części działek rolnych o łącznej powierzchni 330 mtr. kw., z czego Padzik Zofii — 57 m. kw., Chabrowskiego Tomasza i S-ców Ostrowskiej Marii — 133 m. kw., S-ców Chabrowskiego Adama 98 m. kw., oraz S-ców Ostrowskiego Stanisława — 42 m. kw.

Wywłaszczenie polega na odjęciu praw własności tych nieruchomości z dniem 9 maja 1945 r.

Ustalenie odszkodowania za wywłaszczone nieruchomości, nastąpi na wniosek osób wywłaszczonych.

Jak wynika z akt sprawy i oświadczeń stron na rozprawie, nieruchomości objęte wnioskiem wywłaszczeniowym zajęte zostały w 1940 r. przez władze okupacyjne niemieckie pod budowę budynków gospodarczych pow. zarządu drogowego w Mińsku Maz. Bezpośrednio po wyj-

ściu okupanta, nieruchomości te wraz z wybudowanymi przez okupanta budynkami, objęły we władanie polskie władze drogowe i użytkują je bez przerwy do obecnej chwili. — Gdy więc powyższe nieruchomości do dn. 16.IV. 1948 r. znajdowały się w posiadaniu Skarbu Państwa, decyzyja wywłaszczeniowa, poprzedzona postępowaniem wywłaszczeniowym na wniosek Wydziału Komunikacyjnego Urz. W. W., zatwierdzony dn. 17 lutego 1949 r. przez Ministra Komunikacji, wyczerpuje całkowicie dyspozycje przepisów art. 1 i 2 pkt. 1 lit. a dekretu z dn. 7 kwietnia 1948 r. (Dz.U.R.P. Nr 20 poz. 138), które to przepisy stanowią podstawę prawną niniejszego wywłaszczenia.

W myśl art. 25 § 2 powołanego prawa o postępowaniu wywłaszczeniowym, stronom służy prawo wniesienia odwołania od niniejszego orzeczenia do Ministerstwa Administracji Publicznej w Warszawie za mojem pośrednictwem w terminie dni 14-tu, licząc od dnia jego doręczenia.

WOJEWODA: w/z Mgr W. Białkowski, Wicewojewoda

Poz. 109.

ORZECZENIE

WOJEWODY WARSZAWSKIEGO

z dnia 17 maja 1950 r.

o wywłaszczeniu nieruchomości położonych w granicach administracyjnych m. Pruszkowa, stanowiących własność S-ców Oleckiego i innych.

Nr Ap. IV.4/60/49.

Załatwiając wniosek Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Warszawie z dnia 30 kwietnia 1949 r. Nr Pr. G/3/37/49 o wywłaszczenie na rzecz Skarbu Państwa na cele utrzymania urządzeń komunikacji publicznej, nieruchomości położonych w granicach administracyjnych miasta Pruszkowa, w dzielnicy Józefów, stanowiących własność S-ców Oleckiego, Ignacego Kurzeli, Marii Koper, S-ców Teofila Jasińskiego, S-ców Kacpra Kurzeli, S-ców Jakuba Kurzeli, S-ców Joachima Kurzeli, Marcjanny Kurzeli i S-ców Rocha Kurzeli, Józefa Wiśniewskiego, Władysława Kurzeli, Józefa Przepiórkowskiego, Franciszki Tchorzewskiej i S-ców Kacpra Kurzeli i małż. Ziółkowskich, po przeprowadzeniu w dniu 12 kwietnia 1950 r. rozprawy na miejscu, na zasadzie art. 3 § 1 i art. 22 § 1 prawa o postępowaniu wywłaszczeniowym z dn. 24.IX. 1934 r. (Dz.U.R.P. Nr 86 poz. 776) oraz art. 1 i 2 pkt. 1 lit. a dekretu z dnia 7.IV.1948 r. o wywłaszczeniu majątków zajętych na cele użyteczności publicznej w okresie wojny 1939—1945 r. (Dz.U.R.P. Nr 20 poz. 138)

o r z e k a m

wywłaszczenie na rzecz Skarbu Państwa wymienionych nieruchomości w granicach określonych w planie pomiarowym gruntów zajętych w okresie wojny od 1939—1945 pod rozbudowę stacji Pruszków sporządzonym w r. 1948 przez dział pomiarowy D.O.K.P. w Warszawie. Ulegające wywłaszczeniu nieruchomości stanowią grunty orne o łącznej powierzchni 1 ha 7785 mtr. kw., z czego S-ców Oleckiego 646 mtr. kw., Ignacego Kurzeli 350 mtr. kw., Marii Koper 595 mtr. kw., S-ców Teofila Jasińskiego 532 mtr. kw., S-ców Kacpra Kurzeli 607 mtr. kw., S-ców Kurzeli Jakuba 925 mtr. kw., S-ców Joachima Kurzeli 2819 mtr. kw., Marcjanny Kurzeli i S-ców Rocha Kurzeli 1481 mtr. kw., Józefa Wiśniewskiego 6726 mtr. kw., Władysława Kurzeli 2708 mtr. kw., Józefa Przepiórkowskiego 124 mtr. kw., Tchorzewskiej Marcjanny i S-ców Kacpra Kurzeli 265 mtr. kw., i małż. Ziółkowskich 7 mtr. kw. (wł. hip. Ignacego Kieliszka).

Wywłaszczenie polega na odjęciu prawa własności tych nieruchomości z dniem 9 maja 1945 r. Ustalenie odszkodowania za wywłaszczone nieruchomości nastąpi na wniosek osób wywłaszczonych.

Jak wynika z akt sprawy i oświadczeń stron na rozprawie, wymienione nieruchomości zajęte zostały przez władze okupacyjne niemieckie w okresie wojny 1939—1945 pod rozbudowę st. kol. Pruszków. Bezpośrednio po wyjściu okupanta, nieruchomości wraz ze znajdującymi się na nich urządzeniami kolejowymi, objęły we władanie polskie władze kolejowe. Gdy więc nieruchomości te w dniu 16 kwietnia 1948 r. znajdowały się w posiadaniu Skarbu Państwa, decyzyja wywłaszczeniowa, poprzedzona postępowaniem wywłaszczeniowym na wniosek Dyrekcji Okręgowej Kolei Państw. w Warszawie, zatwierdzony dn.

23 sierpnia 1949 r. przez Ministra Komunikacji, wyczerpuje całkowicie dyspozycje przepisów art. 1 i 2 pkt. 1 lit. a dekretu z dn. 7.IV.1949 r. o wywłaszczeniu majątków zajętych na cele użyteczności publicznej w okresie wojny 1939—1945 (Dz.U.R.P. Nr. 20 p. 138), które to przepisy stanowią podstawę prawną wszczętego wywłaszczenia. W myśl art. 25 § 2 powołanego prawa o postępowaniu wywłaszczeniowym, stronom służy prawo wniesienia odwołania od niniejszego orzeczenia do Ministerstwa Administracji Publicznej w Warszawie za moim pośrednictwem w terminie dni 14-tu, licząc od dnia jego doręczenia.

WOJEWODA: w/z Mgr W. Białkowski, Wicewojewoda.

Poz. 110.

OGŁOSZENIE

WOJEWODY WARSZAWSKIEGO

z dnia 20 maja 1950 r.

o wszczęciu postępowania wywłaszczeniowego w odniesieniu do nieruchomości położonej w Iłowie przy ul. Leśnej, stanowiącej własność Ob. Liny Woźnińskiej.

Ap. IV.2/59/49.

W myśl art. 4 ust. 4 dekretu z dnia 7 kwietnia 1948 r. o wywłaszczeniu majątków zajętych na cele użyteczności publicznej w okresie wojny 1939—1945 r. (Dz.U.R.P. Nr. 20 poz. 138) w brzmieniu ustawy z dnia 30 grudnia 1949 r. (Dz.U.R.P. Nr. 65 poz. 527) oraz art. 14 prawa o postępowaniu wywłaszczeniowym z dnia 24 września 1934 r. Dz. U.R.P. Nr. 86, poz. 776 podają do publicznej wiadomości, że na wniosek Dyrekcji Okręgowej Szkolenia Zawodowego w Warszawie z dnia 16.XI.1950 r. L. dz. 11-662/49 zatwierdzony dnia 28.XI.1949 r. przez Prezesa C.U.Sz.Z. na zasadzie art. 12 powołanego prawa, wszczynam postępowanie wywłaszczeniowe w odniesieniu do nieruchomości Ob. Liny Woźnińskiej, położonej w Iłowie przy ulicy Leśnej pow. działdowskiego.

Wywłaszczenie nieruchomości ma być dokonane na rzecz Skarbu Państwa na cele szkolnictwa zawodowego i polegać będzie na odjęciu praw własności i rzeczowych z dniem 9 maja 1945 r.

Podlegająca wywłaszczeniu nieruchomość stanowi działki budowlane o powierzchni ogólnej 6878 mtr. kw. wraz ze znajdującymi się na nich budynkami murowanymi jednopiętrowymi i parterowymi.

Plan sytuacyjny i inne załączniki dotyczące wywłaszczonej nieruchomości, wyłożone zostały w lokalu Zarządu Gminnego w Iłowie do przejrzania w okresie dni czterech i w tym terminie wolno każdej osobie interesowanej zgłaszać wnioski lub sprzeciwy, które należy wnosić na ręce przełożonego gminy.

WOJEWODA: w/z Mgr W. Białkowski, Wicewojewoda

Poz. 111.

OGŁOSZENIE

WOJEWODY WARSZAWSKIEGO

z dnia 20 maja 1950 r.

o wszczęciu postępowania wywłaszczeniowego w odniesieniu do nieruchomości położonych w granicach administracyjnych gm. Chodaków, pow. sochaczewskiego stanowiących własność Ob. Katarzyny Bielawskiej i innych.

Ap. IV.4/81/49.

W myśl art. 4 ust. 4 dekretu z dnia 7 kwietnia 1948 r. o wywłaszczeniu majątków zajętych na cele użyteczności publicznej w okresie wojny 1939—1945 r. (Dz.U.R.P. Nr. 20 poz. 138) w brzmieniu ustawy z dnia 30 grudnia 1949

r. (Dz.U.R.P. Nr. 65 poz. 527) oraz art. 14 prawa o postępowaniu wywłaszczeniowym z dnia 24 września 1934 r. (Dz.U.R.P. Nr. 86 poz. 776) podają do publicznej wiadomości, że wniosek Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Warszawie z dnia 28 lipca 1949 r. L. dz. Pr. G.-3/79/49 zatwierdzony dnia 30 listopada 1949 r. przez Ministra Komunikacji na zasadzie art. 12 powołanego prawa, wszczynam postępowanie wywłaszczeniowe w odniesieniu do nieruchomości Katarzyny Bielawskiej, S-ców Wincentego Dybiec, Władysława i Heleny Góralczyków, Walerii Skrzypczyńskiej, Wincentego Ozimka, Pawła Koca, S-ców Moszka Engelmana, Pinkusa Grauberta, S-ców Piotra i Marii Raczkowskich, Stanisława i Heleny Rykała, Pow. Zw. Gminnych Spółdzielni i Leonarda Jerzego, Alicji, Stefana i Haliny Garbolewskich, położonych w granicach administracyjnych gm. Chodaków, pow. sochaczewskiego i miasta Sochaczewa.

Wywłaszczenie nieruchomości ma być dokonane na rzecz Skarbu Państwa na cele utrzymania urządzeń komunikacji publicznej i polegać będzie na odjęciu praw własności i rzeczowych z dniem 9 maja 1945 r.

Podlegające wywłaszczeniu nieruchomości stanowią grunty orne i drogi o łącznej powierzchni 20 ha 5632 m. kw., z czego: Katarzyny Bielawskiej 466 m. kw., S-ców Wincentego Dybiec 933 m. kw., Góralczyków 996 m. kw., W. Skrzypczyńskiej 944 m. kw., Ozimka 842 m. kw., Koca 725 m. kw., S-ców Engelmana 391 m. kw., P. Grauberta 2585 m. kw., S-ców Raczkowskich 96 m. kw., Rykałów 439 m. kw., Pow. Zw. Gminnych Spółdzielni Samopomocy Chłopskiej w Sochaczewie 3029 m. kw. i rodziny Garbolewskich 19 ha 4166 m. kw.

Plan sytuacyjny i inne załączniki dotyczące wywłaszczonych nieruchomości wyłożone zostały w lokalu Zarządu Gminy Chodaków pow. sochaczewskiego do przejrzania w okresie dni czterech i w tym terminie wolno każdej osobie interesowanej zgłaszać wnioski lub sprzeciwy, które należy wnosić na ręce przełożonego gminy.

WOJEWODA: w/z Mgr W. Białkowski, Wicewojewoda

OGŁOSZENIE

Gminnej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska“ w Strzegowie

z dnia 9 maja 1950 r.

o sporządzeniu protokołu zdawczo-odbiorczego.

Na podstawie § 73 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1947 roku w sprawie trybu postępowania przy przyjmowaniu przedsiębiorstw na własność Państwa (Dz.U.R.P. Nr. 16 poz. 62) oraz zarządzenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu — Biuro Prawne z dnia 21 kwietnia 1949 roku za Nr. PR. I/145/48 ogłasza się, że sporządzone zostaną protokoły zdawczo-odbiorcze następujących przedsiębiorstw, przejętych na własność Państwa:

1. Młyn wodno-motorowy „Strzegowo“ gmina Unierzysz, powiat mławski, znajdujący się obecnie w dzierżawie Wydziału Powiatowego w Mławie.

Sporządzenie protokołu zdawczo-odbiorczego odbędzie się w Strzegowie w dniu 20 czerwca 1950 roku o godz. 10.

Wzywa się właścicieli powyższych przedsiębiorstw oraz właścicieli składników majątkowych, znajdujących się w powyższych przedsiębiorstwach do stawienia się w czasie i miejscu wyznaczonym do sporządzenia protokołu zdawczo-odbiorczego.

Niestawiennictwo nie wstrzymuje sporządzenia protokołu zdawczo-odbiorczego.

Gminna Spółdzielnia „Samopomoc Chłopska“

z odpow. udz.
w Strzegowie.

Adres Redakcji i Administracji: PRUSZKÓW, Kraszewskiego 27.

Prenumerata: rocznie — 1500 zł, półrocznie — 800 zł, kwartalnie — 500 zł.

Ogłoszenia: 1 strona — 8000 zł, $\frac{3}{4}$ — 7000 zł, $\frac{1}{2}$ — 5500 zł, $\frac{1}{4}$ — 3000 zł, $\frac{1}{8}$ — 2000 zł, tabelaryczne i cyfrowe o 50% drożej, drobne 1 wyraz — 30 zł. Ogłoszenia o zmianie nazwiska 1200 zł, o zagubieniu dokumentu 300 zł.

Ogłoszenia i prenumeraty przyjmuje Administracja Wydawnictwa.

Wpłaty — konto PKO W-wa — I-784. — Administracja Warszawskiego Dziennika Wojewódzkiego.

Cena 80 zł

ODBIORCA:

Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.